

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יאשיהו יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, חנניה בן אסתר, עומר בן שושנה,
אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה.

להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל ליום הכיפורים

ראינו פלא עצום ביותר, בכל שנה ושנה ביום הכיפורים הבית כנסת מלאה עד אפס מקום, כמעט ואין מקום ריק, והרבה אנשים שלא מגיעים בכל השנה ואפילו כמעט ולא בחגים, מגיעים לבית כנסת ביום הכיפורים. והינה אפשר להסביר זאת בכך שבכל השנה מי שמטריד אותנו מעבודת הבורא ומנסה להוריד אותנו ברוחניות זה היצר הרע – השטן. ואם נסתכל היטב, נראה שלשטן אין כוח ושליטה ביום אחד בשנה והוא – יום כיפור. ביום הכיפורים השטן (היצר הרע) לא נמצא ולכן אומרים גם בקול רם ולא בלחש: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ורמז לדבר שאמרנו "השטן" בגימטריה 364. ובשנה יש 365 ימים. יום אחד השטן לא נמצא וזה יוצא לנו 364 כמניין "השטן".

אך צריכים לדעת שהתשובה והחרטה, הוידוי, הצום, ואף התפילות וההגעה לבית הכנסת ביום הקדוש הזה לא תועיל לנו אם חטאנו נגד חברינו או צערנו את הזולת ולא ביקשנו את סליחתו. עבירות שבין אדם למקום יום הכיפורים מכפר, אך עבירות שבין אדם לחברו אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חברו. ונחשוב על זה לעומק, איך האדם יכול לבקש סליחה ממלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, על החטאים שעשה, אם לחברו הוא לא מוכן לסלוח? על כן צריך האדם לפני שעומד מול ה' יתברך בתפילה לבקש סליחה מכל אדם שפגע בו במהלך השנה. ואם האדם חטא לחברו עליו לבקש את סליחתו ואף למחול גם שמבקשים ממנו סליחה. ואף יגידו כולם לפני התפילה הריני מוחל וסולח לכל יהודי ויהודי. ויגידו כולם מחול מחול מחול. והגמרא במסכת ראש השנה דף יז' אומרת "כל המעביר על מידותיו מעבירין לו על כל פשעיו" כך אמר רבא בגמרא. ופירש רש"י – כל המעביר על מידותיו כלומר שאינו מדקדק למדוד מידה למצערם אותו ומניח מידותיו והולך לו... מעבירין לו על כל פשעיו, אין מידת הדין מדקדקת אחריו אלא מנחתן והולכת. תראו עד כמה עצום השכר של המעביר על מידותיו, מידה כנגד מידה, מידת הדין לא מדקדקת איתו. וההוכחה לדברים האלה, הגמרא מספרת על רב פפא שבא לבקר את רב הונא כשהיה חולה. ושראה רב פפא את מצבו של רב הונא, אמר שיכינו לו תכריכים. לבסוף נרפא רב הונא למרות שרב פפא כבר אמר שהוא הולך למות. והסביר שאכן נגזרה עליו מיתה, אלא שהקב"ה אמר "שמכיון שאינו עומד על מידותיו אלא מעביר על מידותיו, אל תדקדקו אחריו". והינה לנו ההוכחה, שלמרות שנגזרה עליו מיתה והיה כבר במצב של סף מוות, עזרה לו מידה זו הגנה עליו מן הדין ושב לחיים. וזה שכרו של אדם שמעביר על מידותיו מוחלין לו על כל פשעיו.

לזיכוי הרבים ולמי שפספס נחזור על הסיפור המרגש כמו בכל שנה סיפור שכל מי שקרא אותו נרגש מהסוף שלו..

"באחת מהטיסות שלי, משך את תשומת ליבי איש שישב משמאלי. הוא היה אוכל קציצת בשר לא כשרה. על מעטפת הארוחה שלו היה מופיע שמו "מר ווינשטיין", מה שהעיד על זהותו היהודית. חיכיתי שיסיים לאכול ואז פניתי אליו: "סלח לי אדוני, אני לא מתכוון להיות חוצפן או לפגוע בך, אבל אפשר לשאול אותך שאלה?" "בטח" הוא ענה. ואני שאלתי אותו: "אתה יודע שאתה יכול לבחור בארוחה כשרה בטיסה הזו?" הוא נעץ בי את מבטו וענה: "אני לא אוכל כשר". "כשרות בעיניך לא מצווה חשובה?" "לא" הוא השיב, "אני לא אוכל

העלון מוקדש לעילוי נשמת: אורלי בת סעידה, חנה בת נוריה, הרבנית הדסה אבישג רבקה יסכה בת אביבה מרים, הרבנית סמדר רבקה בת ימנה, רחל שירה בת תמו, ג'אנט סבירסה בת מנענע, שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, הרב הגאון הרב יחזקאל ברלנד בן חיים, בנימין בן אסתר, חי בן ירדנה, חיים ביטון בן עיישה, אליהו בן מרים.

כשר, בחרתי בזה מכיוון שהקב"ה ציווה זאת, וכל דבר שהקב"ה אומר, אני עושה בדיוק ההפך". נדהמתי לשמוע את השנאה שבקולו ועוד יותר נדהמתי כשראיתי חריטה של מספר על זרועו כשהפשיל את שרווליו. "אתה רוצה לדעת למה?" שאל אותי. הנהנתי לו בראשי, והוא המשיך.. "זה היה הבן שלי", הוא אמר, "במהלך כל זמן שהייתי במחנה הריכוז הייתה לי רק שאיפה אחת, לראות את הבן שלי "כתריאל מנחם" משתחרר מהמחנה. אמא שלו כבר מזמן הלכה לעולמה וכן האחים והאחיות שלו, אבל אני והוא שרדנו, נישארנו שנינו לבד. יום אחד, כל האסירים כונסו למסדר. במקום היו מספר דלתות סודיות לכניסה לשטח בו מבצעים תליה מרוכזת של האנשים. הייתה זו תחושת אימים, בני אחז בי בחוזקה כזו שכמעט ונעצרה זרימת הדם בעורקיי. כולנו התחלנו לרוץ בבהלה כדי לברוח מקו האש. לפתע בני נעלם לי במהלך הבלאגן שנוצר ומאז לא ראיתי אותו. כעבור זמן, סיפרו חבריי מהמחנה, שראו חייל שאחז בבני וירה בו". זה הסיפור שלי סיים כשהוא מנגב את דמעותיו. המשיך בכעס: "הקב"ה אומר להביא ילדים, אני הבאתי ונלקחו ממני כולם. אז עכשיו כל מה שהקב"ה מצווה לעשות, אני עושה בדיוק ההפך. הוא מצווה לאכול אוכל כשר - ואני אוכל טרף, הוא אומר לשמור שבת - אני נוסע ברכב והולך לעבודה, אני לא מעוניין לשמור אף אחת מהמצוות". הייתי כה נדהם לשמוע את סיפורו, לא יכולתי לומר מילה אחת אחר כך במהלך שש שעות הטיסה שנותרו. שררה דממה מוחלטת בינינו. נחתנו ביוסטון וכל אחד הלך לדרכו. חלפו כ- 4 שנים ויום הכיפורים הגיע, ולתפילת היום הקדוש הצטרפתי לבית כנסת בשכונת פלורנטין. יצאתי החוצה לנשום אוויר, ועיניי הבחינו בדבר מוזר ביותר. איש זקן יושב על הספסל בשדרה ומעשן. הייתי בהלם! פתאום זיהיתי את האיש שהיה לא פחות ולא יותר "מר ווינשטיין" האיש מהמטוס. הבנתי שנתנו לי הזדמנות נוספת מהשמיים. חשבתי בליבי, שבוודאי קיימת סיבה חשובה מדוע אני נפגש איתו שוב ודווקא ביום הקדוש ביותר בשנה". ניגשתי אליו: "הנה שוב אנו נפגשים. מצחיק איך החיים מפגישים בין אנשים והם מנסים לחשוב מה הסיבה או המסר המסתתר בכך. אני בטוח שאתה יודע שיום כיפור היום. בבית הכנסת עומדים לקיים טקס "יזכור" (זיכרון שמות הנפטרים). בוא איתי ונזכיר את שם בנך האהוב שמת על קידוש ה'. זאת יכולה להיות אולי ההזדמנות היחידה שלך להזכיר את שם בנך. אתה לא חושב שהגיע הזמן להזכיר את נשמתו בשמיים ביום הקדוש הזה?" דמעות מילאו את עיניו. חיבקתי אותו והחזקתי את ידו, והובלתי אותו לתוך בית הכנסת לעמדת החזן. ניגשנו אליו וביקשנו יחד לעשות השכבה מיוחדת לבנו של מר ווינשטיין. החזן הסכים, ומר ווינשטיין בדמעות ובקול חלוש נשען על גב החזן ולחש באוזנו את שם בנו: "כתריאל מנחם בן יחזקאל סרגה". לפתע הפכו פניו של החזן לבנות כסיד, טיפות זיעה עלו במצחו, ועיניו כאילו יצאו מחוריהן, הוא הסתובב לאיש שעמד לצידו וזעק בקול חנוק ומלא דמעות... אבא!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

להפצת העלון, לעילוי נשמת ולרפואה ולזיכוי הרבים, ולקבלת חידושים אנא פנו אלינו:

או במספר 0523458725

או במייל: danielbar158@gmail.com

צום מועיל וגמר חתימה טובה לכל בית ישראל !